

Trang thơ

Tự dung

NGUYỄN TRỌNG TẠO

Cái thời xuân trẻ xa rồi
tự dung trí nhớ trên người mộng du
tự dung xanh áo thấy tu
thịt da run rẩy chu du lá cành
tự dung núi hoá thành tranh
sông thành gương sáng, biển thành
trời sâu
tự dung đôi mắt mực Tầu
từ nơi xa thăm lâu lâu lại nhìn

tự dung gọi một tiếng Em
có người nghe được mà quên
bật cười
tự dung tôi lại nhìn tôi
thấy còn một nước mã hồi là
hay
tự dung hai mắt cay cay
thấy con chuồn ọt vụt bay về
trời...

Hè quê

NGỌC TRÚC

Sáng
Bình minh rục rờ nắng hồng
Sương mai lấp lánh trên đồng lúa xanh
Chim sâu lịch kịch vườn chanh
Ve sầu tập huấn luyện thanh gọi hè
Trưa
Trời cao xanh ngắt tầng mây
Ai đem vàng lá rắc đầy mặt sông?
Trắng phau cồn cát mênh mông
Cánh diều no gió ngủ trong khoảng trời
Chiều
Bống trắm tiếng sáo chơi vơi
Lẻ loi một cánh chim trời hát hiu
Nhật dần cái nắng như thiêu
Hàng tre xanh ngả bóng chiều nghiêng nghiêng
Tối
Ven đê tắt giọt nắng vàng
Bến sông rời chuyển đồ ngang cuối ngày
Chị Hàng lấp ló trong mây
Lung linh bóng nước vui đầy sông trăng.

Giao mùa

VÕ THỊ PHƯƠNG THÚY

Trời cháy nắng. Áo con mưa
Sài thành Em, đã giao mùa đấy thôi
Ngẩn ngơ sắc tím bên trời
Bàng lẳng nơi ấy xa xôi có gần?

Chiều thênh thang, phố tản ngẩn
Tóc thể ai níu bước chân sang mùa
Thoảng đâu trong gió "Ai mua..."
Lời ru thức tỉnh gọi xưa ùa về...

